

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ, ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκειρισμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα (1932)
Τιμηθὲν διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ δρχ. 15000, ἑξάμηνη
δρχ. 8000.
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἀγγλίας, Αἰγύπτου Λίρες 1:10
Ἀμερικῆς καὶ ἄλλων κρατῶν, Δολλάρια 8.
Ἐξάμηνη ἀναλόγως.
ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΚΙ' ΕΜΒΑΣΜΑΤΑ
Ἀποσώφως: Πρὸς τὸ περιοδικὸν «Ἡ ΔΙΑ-
ΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ», ὁδὸς Γ' Σεπτεμ-
βρίου, ἀριθ. 23 — Ἀθήνας. Τηλέφ. 55.536

ΙΔΡΥΤΗΣ ΤΟ 1879
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ († 1941)
ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ { ΜΑΡΙΑΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ
ΕΥΘΑΛΙΑΣ ΧΡ. ΝΑΤΣΙΟΥ
ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗΣ Π. ΜΟΥΣΔΡΑΚΗ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ
Ἀρχίζει τὴν 1ην Ἰανουαρίου, ἀλλ' αἱ
συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουδήπο-
τε μηνός.

Παλαιοὶ Τόμοι, ἄρτιοι, τιμῶνται δρχ. 10000 ἄδειος
καὶ 15000 χρυσῶν. — Ο ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ κατὰ φύλ-
λον ἀποκτὰ προνόμια συνδρομητοῦ λαμβάνων
ψευδώνυμον δι' ἐν ἔτος ἐπὶ πληρωμῇ δρχ. 1000

Περίοδος Γ'. — Τόμος 2ος

Ἀθήναι, 2 καὶ 9 Μαρτίου 1946

Ἔτος 68ον — Ἀριθ. 9-10

Μυθιστόρημα ὑπὸ ANDRÉ LAURIE —

ΠΡΟΑΣ Ο ΝΙΚΙΟΥ

— Μετάφραση ΓΙΑΝΝΗ Β. ΙΩΑΝΝΙΔΗ

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενον)

— Ποῖός ἐπιθυμεῖ νὰ κοιμηθεῖ ἤσυ-
χα ἀπόψε; Ἄς ζυγώσει! ἐμπρός,
τσάμπα πρᾶγμα! Δὲ θέλω δεκάρα!
Κάνω αὐτὴ τὴ δουλιὰ μόνο καὶ μό-
νο γιατί μ' ἀρέσει. Τίποτε δὲ ζη-
τῶ ἀπὸ κείνους ποὺ ἀνακουφίζω.
Ἐλπίζω στὴ γενναιοφροσύνη τους.
Τόσο πολὺ θυσιάζουμαι γι' αὐτοὺς
ποὺ ὑποφέρουν! Ἐλάτε φίλοι μου!
Τὸ βράδυ κι' ὅλας φεύγω γιὰ τὴν
αὐλὴν τοῦ βασιλιᾶ τῶν Σκυθῶν· μὲ
περιμένει ἀνυπόμονα νὰ τὸν γιατρέ-
ψω. Αὐριο δὲ θὰ ἔχετε πιά τὴ σημε-
ρινὴ εὐκαιρίαν...

Ἕνας χωριάτης ἀποφασί-
ζει ν' ἀνεβεῖ στὴ σκηνή. Κά-
θεται σὲ μιὰ μισοσπασμένη
καρέκλα καὶ ὁ ἀγύρτης τὸν
πιάνει ἀπὸ τὸ λαιμὸ λές καὶ
πρόκειται νὰ τὸν πνίξει. Σὲ
μιὰ στιγμή ποὺ ἀνοίγει τὸ
στόμα του ν' ἀναπνεύσει, χῶ-
νει τὸ φοβερό του σίδερο μέσα
κεῖ ποὺ διακρίνεται ἓνας με-
γάλος καὶ κούφιος τραπεζίτης.
Ὁ πελάτης βγάζει δυνατὰς
κραυγὰς· ἐγὼ θέβαια τίς ἀ-
κούω, ἀλλ' ὅχι καὶ τὸ τριγυ-
ρὸν πλήθος, γιατί οἱ φωνὲς τοῦ
ἀνθρώπου πνίγονται ἀπ' τὸν
τρελλὸ θόρυβον τῆς μουσικῆς.
Σὲ λίγο φεύγει τρικλιζώντας
ἀπ' τοὺς πόρους. Τὸν πρῶτο
τὸν διαδέχεται ἄλλος, ὕστερα
ἄλλος, ἄλλος... Οἱ δεκάρες
πέφτουν σὰ βροχὴ στὸν ἀνοι-
χτὸ σκοῦφο τοῦ ψευτογιατροῦ.
Καὶ ξαφνικὰ βλέπω στὸ πλάι
μου τὸ Θεαγένη, κατακόκκινο
σὰν παπαροῦνα.

— Τί θέλεις ἐδῶ; τὸν ρωτῶ
ἐκπληκτα.

— Χτὲς ἔσπασα τὸ δόντι μου μ'
ἓνα καρύδι, μοῦ ἀποκρίνεται. Ἀπὸ
τότε ὑποφέρω σὰν τὸ σκυλὶ καὶ θέ-
λω νὰ τὸ βγάλω μιὰ ὥρα ἀρχήτερα...

Δὲν τοῦ δίνεται καιρὸς νὰ σκε-
φθῇ. Ὁ φοβερός ἀνθρώπος τὸν ἀρ-
πάζει μὲ τίς χεροῦκλες του καὶ τὸν
καθίζει στὴν καρέκλα. Ὁ φίλος μου
ἀνοίγει τὸ στόμα του καὶ δείχνει δυὸ
σειρὲς κάτασπρα δόντια. Ὁ ἀγύρ-
της διστάζει μιὰ στιγμή, μὴ ξέρον-
τας πὶδὸ δόντι νὰ διαλέξει γιὰ τὴ
δουλιὰ του. Ξαφνικὰ ἓνας ἀνθρώπος
ὀρμάει πάνω του καὶ τὸν σπρώχνει

Κι' ἔτσι ἄρχισε ἡ κουβέντα...

πρὸς τὰ πίσω μ' ὀλη τοῦ τῆ δύναμη.
Καὶ γυρνώντας πρὸς τὸν Θεαγένη
τοῦ λέει μισοθυμωμένος:

— Δυστυχισμένε! Τί κάνεις πάνω
σ' αὐτὰ τὰ πρόστυχα σανίδια, ἐσὺ
μαθητὴς ποὺ ἔχεις κηδεμόνα ἓνα
περίφημο γιατρό. Δὲ ντρέπεσαι νὰ
γίνεσαι θέαμα στὸν ὄχλον αὐτό; Ἐ-
πιτρέπεται σὲ σένα, θετὸς υἱὸς τοῦ
Διόδωρου νὰ δείχνει δημόσια τὴν
ἀμάθειά του καὶ τὴν ἀνότητὴ πίστη
του γιὰ κουταμάρες καὶ ἀγυρτίες;
Κατέβα ἡλίθιε! Κι' ἂν ἔχεις δόντια
ποὺ πρέπει νὰ βγοῦν, θὰ σοῦ τὰ
βγάλω ἐγὼ μὲ μεγάλη μου χαρά, μὰ
τοὺς Θεούς!

Ἀναγνωρίζω τὸν κηδεμόνα τοῦ
φίλου μου· θυμωμένος καὶ ἔξω πιά
ἀπὸ τὸν ἑαυτὸ τοῦ ἀρπάζει τ' αὐτὴ
τοῦ Θεαγένη καὶ τὸν ἀναγκάζει νὰ
κατέβει κατρακυλώντας ἀπ' τὴ
σκηνή. Βιαστικὰ ξεκολλῶ τὰ
φίδια ἀπὸ τὸ λαιμὸ μου καὶ
τὸν ἀκολουθῶ· ὁ φίλος μου κι'
ἐγὼ φεύγουμε ἀπὸ κεῖ μέσα,
ἐνῷ μᾶς ἀκολουθοῦν τὰ γέλια
καὶ οἱ καγχασμοὶ τοῦ πλή-
θους...

Ὁ Θεαγένης προσπαθεῖ ν'
ἀπαλλαγῇ ἀπ' τὸ σιδερένιο χέ-
ρι τοῦ Διόδωρου κι' ὅταν τὸ
κατορθῶναι μπαίνει σ' ἓνα δι-
πλὰν στενωσόκακο. Ὅστερα
ἀπὸ λίγο τὸν ξανασυναντῶ.
Στὴν ἀρχὴ κοιτάζομαστε ἀμί-
λητοι, ὅμως ἀμέσως σχεδὸν
ξεσπᾶνουμε σὲ δυνατὰ γέλια
γιὰ τὴν εὐθυμὴν περιπέτειά
μας. Συναντοῦμε καὶ τὸν Με-
νεκράτη ὁ ὁποῖος μιμεῖται τὴν
ἀστεία σκηνή, τὸ κατρακύλι-
σμα τοῦ Θεαγένη ἀπ' τίς σα-
νίδες, τὸ θυμὸ τοῦ Διόδωρου
καὶ τὴ βλακώδη μου στάση μὲ
τὰ φέδια περασμένα γύρω ἀπὸ
τὸ λαιμὸ μου. Εἴμαστε εὐδιά-
θετοι. Τ' ἀστεία του δὲν μᾶς
ἐνόχλοῦν. Μάλιστα τὸν προσ-
καλοῦμε νὰ ἔλθῃ μαζί μας

στον άσκοπο περίπατό μας. Λέχεται πρόθυμα.

Όλοκληρη την ήμέρα περιπλανιόμαστε στην πόλη και φλυαρούμε, κυτάζουμε και γελοῦμε μ' ένα σωρό έπεισόδια του δρόμου. Κάπου, κάπου έπεχειρούμε να παίξουμε τὰ κότσια, παιχνίδι αγαπημένο στους Αθηναίους έφηβους. Δυστυχώς ο Μενεκράτης είναι τόσο ζαβολιάρης, πού είναι αδύνατο να παίξη κανείς μαζί του χωρίς να τακνωθῇ. Πάντοτε κάνει τόν κουρασμένο και συνέχεια άγοράζει μελομακάρονα και παστέλια. Έχει γεμίσει τὸ στομάχι του από τὸ πρῶτ' με καμμιὰ τριανταριά απ' αὐτά. Τὸν βραβεύηκαμε γρήγορα και τὸν αφήνουμε.

Τὸν ξαναβρίσκουμε τὸ απόγεμα χλωμό και φοβισμένο. Εἶδεψε και τὴν τελευταία του δεκάρα για να συμβουλευθῇ ένα μάγο από τοὺς Δελφούς. Ο ἄνθρωπος αὐτὸς φαίνεται ὅτι τοῦ εἶπε τρομερὰ πράγματα, ἀλλὰ δὲ μᾶς εἶπε ἔστω και μιὰ μόνο λέξη απ' τὸ μυστήριο τῆς προφητείας πού άκουσε. Μέσα μας ξύπνησε ἡ περιέργεια να μάθουμε και μεῖς ποιά τύχη μᾶς περιμένει. Ἀλλὰ κι' ἡ τελευταία δεκάρα μας εἶχε ξοδευτὴ πρὸ πολλοῦ· ἔτσι ὑποταχθῆκαμε στὴν ἀνάγκη τῆς ἐγκαρτέρησης.

Ο Θεαγένης με προσκαλεῖ στο σπίτι του να δῶ τὴν τελετὴ τῆς θυσίας μπροστὰ στοὺς δούλους, πού τὴν ήμέρα αὐτή, ἔχουνε τὸ δικαίωμα να λένε και να κάνουν ὅ,τι θέλουν, σὰν ἐλεύθεροι πολῖτες. Τὸ ἔθιμο αὐτὸ τὸ γνωρίζουν από μιὰ παροιμία πού άκουγα συχνὰ από τὸν πατέρα μου: «Βγῆτε ἔξω Κάρες· τ' ἀνθεστήρια τελειώσαν!» Κι' ο κάθε δούλος εἰδειχνε μεταμέλεια για τὸ θάρρος πού ἔξακολουθοῦσε να ἔχη και μετὰ από τις γιορτάσιμες αὐτὲς μέρες.

Η ἄλλη μέρα πέρασε με προσωπίδοφορίες, με κωμικὲς τομπές και στὴ μνήμη μου χαράντηκε ἰδιαίτερα ἡ θυσία πού γίνηκε σὸν Κεραμεϊκὸ μπροστὰ στο ἔξλινο ἄγαλμα τοῦ Διναίου, πού τὸ διατηροῦσαμε από τοὺς προγόνους μας. Ήταν κάτι πού πρώτη φορὰ εἶδεπα και δὲν θὰ τὸ ξεχάσω ποτέ. Ήπειτα παρευρεθῆκαμε σὲς κωμικὲς μάχες τῶν Χόων, ὅπου οἱ συμποῖτες με γεμάτες ὕδριες από κόκκινο κρασί, παραταχθῆκανε σὲ δυὸ ἀντίθετες γραμμές. Καθ' ἕνα εἶπεπε να τὴν ἀδειάση χωρίς καμμιὰν ἀναπνοή τὴν ὥρα πού οἱ σάλπιγγες ἔδιναν τὸ σινιάλο τῆς ἀρχῆς. Αὐτὸς πού θὰ πῆ πρῶτος τὴν ὕδρια του πέρνει σὰ θῶρο ἕνα ἄσκι γεμάτο κρασί. Ὁλη

τὴ νύχτα, ἡ πόλη ἀντιχεῖ απ' τις φωνές και τὰ τραγούδια τῶν μεθυμένων, πού γυρίζουν στοὺς δρόμους μέχρι τὸ πρῶτ'.

Η τρίτη μέρα τῶν Ἀνθεστηρίων ἦταν μέρα πένθιμη, ἀφιερωμένη σὸ δράσιμο τῶν χορταρίων πού προρίζονταν για τροφή τῶν πεθαμένων, πού καθὼς λένε, ἔρχονται τὴ νύχτα και τρῶνε... Ήθελα να παραυρεθῶ και σ' αὐτὴ τὴν πένθιμη γιορτὴ· ἀλλ' ἡ Γλυκέρα με βεβαίωσε ὅτι τίποτε δὲν θὰ ἔκανε τὴν περιέργειά μου να χορτάσῃ... Γι' αὐτὸ ἔπεσα να κοιμηθῶ. Καὶ παρ' ὅλη τὴν ἐπιθυμία μου να ξαγρυπνήσω για ν' ακούσω τοῦλάχιστον τὰ βήματα τῶν νεκρῶν, μιὰ και δὲν μπορούσα να τοὺς δῶ, μόλις ἄγγιξα τὸ κεφάλι μου σὸ μαξιλάρι, ἤρθε ο ὕπνος και μοῦ ἔκλεισε τὰ μάτια. γλυκά, γλυκά...

Ἀνακατωμένος πιά για καλὰ σὸν ἀθηναϊκὸ βίο, ἔμελλα να ἐπαναλάβω τὸ ρεῦμα τῆς μαθητικῆς μου ζωῆς, σὰ ν' ἄχα περάσει ὁλόκληρη τὴ ζωὴ μου κάτω από τὴ σκιά τοῦ ναοῦ τῆς Ἀθηνᾶς.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'

ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΤΟΥ ΕΥΦΟΡΙΟΝΑ

Κάποτε με προσκάλεσε ο Εὐφορίων να περάσω λίγο καιρὸ στο σπίτι του. Παρ' ὅλη τὴν εὐχαρίστηση πού μοῦ προξένησε ἡ πρόσκληση αὐτὴ, δίσταξα να τὴν δεχθῶ, γιατί δὲν εἶχα καμμιὰ κλίση σὸ να παριστᾶν τὸν παρσίτα· οἱ δικοί μου με εἶχαν διδάξει, με δικά τους παραδείγματα, να μὴν δέχουμε πολὺ εὐκολα ὅ,τι μοῦ ἦταν δύσκολο ν' ἀνταποδώσω. Δὲν γνώριζα καθόλου ἀν θὰ τοὺς ἄρεζε, να δεχθῶ ποτὲ τὴ στέγη πού μοῦ πρόσφερε ο πλουσιώτατος Εὐφορίων. Κι' ὕστερα φοδόμευνα να μὴ μοιάζω με παρείσακτο σὸ σπίτι του. Ἀποφάσισα και τοῦ εἶπα τοὺς φόδους μου. Ἀρχισε να γελά:

—Πολὺ τραγικὰ τὰ δλέπεις τὰ πράγματα μικρὲ μου Πρόα, μοῦ εἶπε με τρόπο λίγο ἐπιπληκτικό. Πρέπει να ξέρης ὅτι ἡ ζωὴ θὰ ἦταν κάτι φοβερό, ἀν χρειάζοταν να ζυγιάζουμε ἔτσι κάθε πράξη μας. Βέβαια σὲ ὅλα χρειάζεται προσοχή, ἀλλὰ και τότε μόνο, ὅταν οἱ πράξεις τῶν φίλων μας εἶναι ὑποποί. Ἀς εἶναι. Ὑποχωρῶ στὴν ἰδιοτροπία σου. Γράψε ὅμως σὸν πατέρα σου και ζήτησέ του τὴν ἄδεια να ἔρθῃς σὸ σπίτι μου. Πῆς του ἀκόμα πῶς δὲν σὲ προσκάλεσα χωρίς να πάρω τὴν συγκατάθεση τῶν γονιῶν μου, μ' ὅλο πού μπορούσα να τὸ κάνω γιατί ἔ-

χω δικὸ μου διαμέρισμα, χωριστοὺς δούλους και χωριστοὺς φίλους. Μάλιστα, ἀφού με ἀναγκάζεις θὰ σοῦ τὸ πῶ: Ἐχω μιλήσει για σένα στὴ μητέρα μου Εὐχαρη και περιμένει να σὲ γνωρίσῃ. Εἶσαι τώρα εὐχαριστημένος;

Ἐνωῖσα μεγάλη συγκίνηση. Ο Εὐφορίων ἦταν ἕνας ἄνθρωπος πού δὲν μπορούσε κανεῖς να τὸν δλέπῃ ἀδιάφορα. Νόμιζα ὅτι εἶδεπα τὸν Ἀπόλλωνα πού κατέβαινε στὴ γῆ και περπατοῦσε ἀνάμεσά μας. Τὸ ἀσήμαντο ἐπεισόδιο τοῦ χιτῶνα, ξεχάστηκε γρήγορα μπρὸς τὸν θαυμασμό πού μοῦ προξενόσε ἡ ἀπαράμιλλη χάρη του. Κι' ἀν ὑπάκουα σὲς διαταγὲς τῆς καρδιάς μου, θὰ τοῦ πρόσφερνα πρόθυμα τὴ φιλία μου ὅπως ἔκανα και με τὸ Θεαγένῃ. Ἀλλὰ κι' ἀν ἀκόμα δὲν με μπόδιζε ἡ κοινωνική του θέση, πού στεκόταν πολὺ πῶς ψηλὰ από τὴ δική μου, ὑπῆρχαν και οἱ ἀηδιαστικὲς κολακεῖες τοῦ Μενεκράτη, πού ἔφταναν να με κάνουν ν' ἀλλάξω γνώμη.

Ήταν ὅμως και ἡ φιλία τοῦ Θεαγένῃ πού θὰ μ' ἀπασχολοῦσε ἀρκετὰ, ὥστε θὰ παραμελοῦσα τὸν Εὐφορίωνα. Γιατὶ με τὸν Θεαγένῃ εἶχαμε γίνεῖ ἀχώριστοι και δὲν περνοῦσε στιγμή πού να μὴ δείξῃ ὁ ἔτας σὸν ἄλλο τὴ συμπάθειά του. Ἡ φιλία μας ἦταν κάτι ἐξανθρώπινο, ἀγαπιδόμασταν τρυφερά, με ἀδιάρρηκτους δεσμοὺς κι' αὐτὸ ὀφείλονταν στὴν ἐξάισια φύση πού μᾶς τριγύριζε από παντοῦ. Ὡστόσο ἔγραφα στοὺς γονεῖς μου· και ἡ ἀπάντησῃ δὲν ἄργησε. Ο Νικίας με παρακαλοῦσε να εὐχαριστήσω τὴ μητέρα τοῦ Εὐφορίωνα για τὴ φιλοφροσύνη και ἐπέτρεπε να δεχθῶ τὴν πρόσκληση μόνο ὑπὸ τὸν ὅρο, στὴν ἐπιστροφὴ μου να με συνοδέψῃ κι' αὐτὸς σὸ πατρικὸ μου σπίτι.

(Ἀκολουθεῖ)

RICHARD DEHMEL

Η ΗΡΕΜΗ ΠΟΛΙΤΕΙΑ

Μιὰ πόλη σὲ καμπίσια μέρη, κίτρινη ἡ μέρα θὰ περάσει· ἡ ὥρα ὅμως γρήγορα θὰ φτάσει χωρίς φεγγάρι κι' ἕνα ἀστὲρ τὴν πλάση ἡ νύχτα να σκεπάσει.

Ἀπ' ὅλα τὰ βουνα βραβαίνει τὴν πολιτεία μιὰ πυκνὴ ἀγλύ· πύργος κανεῖς δὲν ἀνεβαίνει κι' απ' τὴν ἀδοῦρα ἡχος δὲ βγαίνει οὐδὲ από στέγη, οὐδὲ από αὐλή.

Μὰ ὡς ξένος πού ἔξω ἀργεῖ πολὺ βγαίνει ἕνα φῶς πάνω σὸ χῶμα· και μέσα από καπνὸ κι' ἀγλὺ μιὰ μελωδία ἀκούς σιγαλὴ από ἕνα παιδικίσιο στόμα.

Μεταφρ. ΑΡΗΣ ΔΙΚΤΑΙΟΣ

ΑΘΗΝΑΙ·ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΟΙ ΚΑΛΟΙ ΚΑΙ ΟΙ ΚΑΚΟΙ

Ἀγαπητοί μου,

ΟΙΟΙ εἶναι τάχα οἱ καλοί, αὐτοὶ πού, κατὰ τὸ Εὐαγγέλιο, πηγαίνουν μετὰ θάνατο σὸν Παράδεισο· και

ποιοὶ οἱ κακοί, πού πηγαίνουν ἴσια στὴν Κόλασι; Τὸ ἴδιο τὸ Εὐαγγέλιο μᾶς τὸ ἐξηγεῖ. Θυμᾶστε τὴν θαυμάσια ἐκείνη περικοπὴ τοῦ Ματθαίου, πού διαβάζεται σὲς ἐκκλησίες τὴν Κυριακὴ τῶν Ἀπόκρεω; Τὴν ἀκουσα πάλι προχτές, και, ὅπως κάθε φορὰ πού τὴν ἀκούω ἡ τὴν διαβάζω, σκέφτηκα πάλι πῶς καμμιὰ ἄλλη θρησκεία δὲν βάζει τόσο ψηλὰ τὴ φιλανθρωπία, τὴν ἐλεημοσύνη, τὴν ἄγαθοποιία, τὴν πρὸς τὸν πλησίον ἀγάπη γενικά, ὅσο ἡ θρησκεία τοῦ Χριστοῦ. Καλοί, σοῦ λέει, εἰν' ἐκεῖνοι πού ἀγαποῦν τὸν πλησίον τους, και τὸν φτωχότερο, τὸν ἐλάχιστο· και κακοί, ἐκεῖνοι πού ἀδιαφοροῦν για ἄλλους και δὲν κοιτάζουν παρὰ τὸν ἑαυτὸ τους. Καλοί, δίκαιοι, ἄξιοι τῆς αἰώνιας ζωῆς, εἶναι οἱ ἀλτρουϊστὲς, οἱ φιλάλλοι· και κακοί, ἄδικοι, πού θὰ τιμωρηθοῦν τὴν ήμέρα τῆς δικαιοσύνης, οἱ ἐγωῖστὲς. Ναί, τὴ φοβερὴ ἐκείνη ήμέρα, ὅταν οἱ Κύριοι θάρῃ στὴ δόξα του και θὰ μαζεθοῦν μπροστὰ του ὅλα τὰ ἔθνη, ὅλοι οἱ ἄνθρωποι, θὰ τοὺς χωρίσῃ, ὅπως χωρίζει ο δοσκὸς τὰ πρόβατα από τὰ ἐρίφια, και θὰ βάλλῃ τὰ πρόβατα, τοὺς καλοὺς, δεξιὰ του, και τὰ ἐρίφια, τοὺς κακοὺς, ἀριστερά του. Καὶ θὰ πῇ πρὸς τοὺς πρώτους:

—Ἐλάτε, εὐλογημένοι, κληρονομήστε σήμερα τὴ βασιλεία πού σᾶς ἐτοιμάσθηκε από καταβολῆς κόσμου! Γιατὶ ἐπεινάσα και μοῦ δώσατε να φάγω· ἐδίψασα και μοῦ δώσατε να πιῶ· ξένος ἤμουν και με φιλοξενήσατε· γυμνὸς και με ντύσατε· ἄρρωστος και με περιποιηθήκατε· φυλακισμένος και ἤρθατε να με παρηγορήσετε. Ἐμπρός!

Οἱ δίκαιοι τότε θάπορῃσουν. —Κύριε, θὰ τοῦ πῶν, πότε σὲ εἶδαμε πεινασμένο και σὲ θρέψαμε, ἡ διψασμένο και σὲ ποτίσαμε; Πότε σὲ εἶδαμε ξένο και σὲ φιλοξενήσαμε, ἡ γυμνὸ και σὲ ντύσαμε. ἢ ἄρρωστο, ἡ φυλακισμένο και ἤρθαμε να σὲ ἰδοῦμε στὴ φυλακή;

Κι' ο Κύριος θὰ τοὺς ἀποκριθῇ:

—Ἐμένα ὄχι. Ἀλλὰ ἀφού τὰ κάνατε ὅλα σὸς συνανθρώπους σας, τοὺς ἀδελφούς σας, εἶναι τὸ ἴδιο σὰ να τὰ κάνατε σὲ μένα, τὸν Κύριό σας, τὸ Θεό σας!

Κατόπι, γυρίζοντας στοὺς ἄλλους, τοὺς κακοὺς, θὰ τοὺς πῇ:

—Φύγετε από μπροστὰ μου, καταραμένοι! πηγαίνετε σὸ αἰώνιο πῦρ, πού ἔχει ἐτοιμάσει για σᾶς ο Διάβολος! Γιατὶ ἐπεινάσα και δὲν μοῦ δώσατε να φάγω· ἐδίψασα και δὲ μοῦ δώσατε να πιῶ· ξένος ἤμουν και δὲν με φιλοξενήσατε· γυμνὸς και δὲν με ντύσατε· ἄρρωστος, φυλακισμένος, και δὲν ἤρθατε να με ἰδῇτε.

Κι' ὅταν κι' ἐκεῖνοι θάπορῃσουν, πότε τὸν εἶδαν πεινασμένο, διψασμένο, γυμνὸ, ξένο, ἄρρωστο, φυλακισμένο, και δὲν τὸν περιποιήθηκαν, ο Κύριος πάλι θὰ τοὺς ἀποκριθῇ:

—Ἐμένα ὄχι. Ἀλλ' ἀφού δὲν κάνατε τίποτ' απ' αὐτὰ στοὺς συναν-

θρώπους σας, τοὺς ἀδελφούς σας, οὔτε σὲ μένα δὲν κάνατε!

Κι' οἱ κακοὶ θὰ πάνε στὴν αἰώνια Κόλαση, κι' οἱ καλοὶ στὴν αἰώνια ζωή, τὸν Παράδεισο.

Τίποτ' ἄλλο, λοιπόν, δὲν ζητεῖ ο Χριστὸς από τὸν ἄνθρωπο, για να τὸν δικαιώσῃ, παρὰ νάγαπᾷ τὸν πλησίον του, να εἶναι φίλαλλος, ἀλτρουιστὴς. Οὔτε προσευχές, οὔτε νηστείες, οὔτε μετάνοιες, οὔτε λειτουργίες, οὔτε κόλλυβα... Καλὰ βέβαια κι' αὐτά· ἀλλὰ τὸ πρῶτο, τὸ πᾶν, εἶναι ἡ φιλανθρωπία, ἡ ἐλεημοσύνη. Γι' αὐτὸ σᾶς εἶπα πῶς ἡ θρησκεία τοῦ Χριστοῦ βάζει τόσο ψηλὰ τὸν ἀλτρουισμό. Κι' ὅσο ξέρω, καμμιὰ ἄλλη θρησκεία δὲν θεωρεῖ τὸ καλὸ πού κάνουμε και σὸν ἐλάχιστο, τὸν ταπεινότερο, τὸν φτωχότερο ἀδελφό μας, σὰν καμωμένο σὸν ἴδιο τὸ Θεό.

Σᾶς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

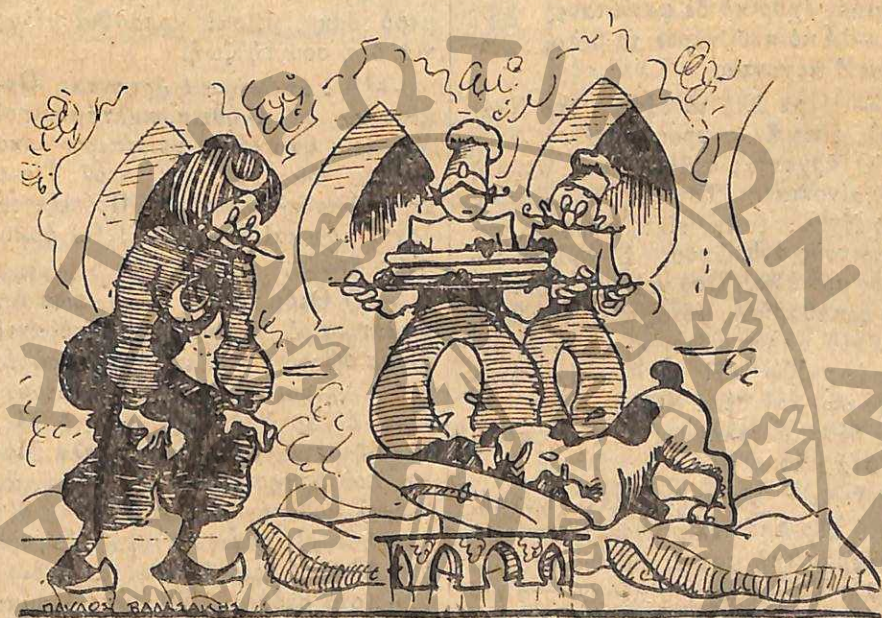
ΤΟ ΣΚΥΛΙ ΠΟΥ ΕΜΑΘΕ ΓΡΑΜΜΑΤΑ

(ΠΑΡΑΜΥΘΙ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ)

Γ'

—Να φέρετε τοῦ Χράπ-Χράπ να φάῃ! πρόσταξε τοὺς δούλους του ο Μουσταφά-πασάς. Εἶναι ἡ ὥρα του και σήμερα ἀξίζει να φάῃ διπλᾷ απ' τὸ συνηθισμένο. Ἐ, Χράπ-Χράπ;

Τὸ σκυλί, πού καταλάβαινε πολὺ καλὰ τί τοῦ ἔλεγε ο ἀφέντης του — «ἡ ὁμιλία τοῦ ἔλειπε», δὲν εἶπε κι' ο Ἀρχιγορβίνος; — κουνούσε τὴν

οὐρά του και σκιροῦσε από χαρά. Ὡστόσο οἱ δούλοι κουβαλοῦσαν τὰ φαγιά του, πού θὰ τὰ ζήλευε, μὰ τὴν ἀλήθεια, κι' ο πῶς καλοφαγὸς ἄνθρωπος: Ὁλο και κρέατα, από κάθε λογῆς τετράποδο ἡ πουλί, κι' ὄχι ὁμά, παρὰ καλομαγειρωμένα, κι' οὔτε κόκκαλα, παρὰ ὅλο ψαχνά. Τὰ κόκκαλα, βλέπετε, εἶναι για τοὺς κοινούς, τοὺς φτωχοὺς σκύλους· ἐνῶ ο Χράπ-Χράπ, ο ἀγαπημένος τοῦ πλοῖσιου Μουσταφά, ἦταν κι' αὐτὸς πλούσιος κι' εὐτυχημένος.

Ἐστρώθηκε λοιπόν μπροστὰ σὸ χαμηλὸ τραπέζι πού εἶχε φορτωθῇ απ' τὰ φαγιά του, κι' ἔτρωγε, ἔτρωγε, λὲς και δὲν θὰ χόρταινε ποτέ.

Πού να καταδεχτή τη φραντζόλα, πού του είχαν φέρε για ψωμί! Αυτός περιφρονούσε και το τσουρέκι. Ο αφέντης του, καθισμένος αντικρύ του, τον καμάρωνε και του έλεγε:

— Φάε, φάε! Πεντακόσια φλουριά μου έφερες σήμερα. Και θα μάθης και γράμματα! Ναί, να σε χαρώ! σκυλι τόσο έξυπνο σαν και σένα, μπορεί να μάθης και να διαβάξης. Έδω μαθαίνουν και τα πιό κουτά παιδιά, και σύ... Και σ' αυτό οι Ρωμηοί είναι **μάννα**. Καλά το είπε ο Αρχιεραβίνος. Κι' άμέσως, σήμερα κιόλας, θα μνηνύσω του Πατριάρχη των Ρωμηών, ναρθή να σε πάρη και να σε μάθης όπως ξέρει αυτός... Μη φοβάσαι, μπορεί ναρχεται κι' εδώ ο δάσκαλός σου. Μα και σε σχολειό αν είναι ανάγκη να κλεισθής, έννοια σου κι' εγώ δεν θ' αφήσω να σου λείψη τίποτα. Τα ρούχα σου, τα μαξιλάρια σου, τα σκεπάσματά σου, θα κουβαληθούν εκεί μαζί σου, και δυο φορές την ημέρα θα σου στέλνω τα φαγιά που είσαι συνηθισμένος να τρώς. Και πόσο θα λείψης; Τρεις μήνες, έξη μήνες; το πολύ! Και θα μου γυρίσης εδώ σοφός. "Α, γεία σου!

Πραγματικώς, την ίδια εκείνη ημέρα, ο Μουσταφά-πασάς έστειλε δυο δούλους του στο πατριαρχείο, να παρακαλέσουν εκ μέρους του — δηλαδή να προστάξουν — να πάη το γρηγορότερο στο σαράϊ του ο Πατριάρχης, πού είχε να του πη κάτι σπουδαίο και βιαστικό.

(Ακολουθεί)

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΤΟ ΜΑΥΡΟ ΒΕΛΟΣ

ΙΣΤΟΡΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ROBERTOY Λ. ΣΤΗΒΕΝΣΟΝ
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ ΑΠ' ΤΟ ΑΓΓΛΙΚΟ ΒΕΤΑΣ Σ. ΠΕΖΟΠΟΥΛΟΥ

(Συνέχεια από το προηγούμενο)

Η φρουρά ήταν σε συναγερμό. Ο ήλιος έλαμπε ήσυχος πάνω στην πράσινη χλόη και στα δέντρα, πού φύτρωναν εδώ και κει, και φώτιζε τους πυκνόφυτους λόφους πού κλείνανε τον δρίζοντα μακρυά. Κανένα σημάδι έχθρικό δε φαινότανε.

— Από πού νάρθε το βέλος; ρώτησε ο άρχοντας.

— Πέρα από το δάσος, Σερ Ντάνιελ, είπε ένας φρουρός.

Ο άρχοντας στάθηκε μια στιγμή σωμαίνοντας. Ύστερα γυρίζοντας στο Ντίκ: Ντίκ, είπε, πρόσχε αυτούς τους ανθρώπους. Σ' αφήνω στο πόδι μου εδώ. Όσο για τον πάστορα θα ξεκαθαρίσω μόνος του τη θέση του ειδ' άλλως θάχην να κάνη με μένα. Αρχίζω και γώ να έχω υποψίες σαν και σένα. Θα όρκιστή, να-σαι δέβσιος, άλλωιώς θα ένοχοποιηθώ στα μάτια μου.

Ο Ντίκ απάντησε κάτι ψυχρά, και ο Σερ Ντάνιελ ρίχνοντάς του μια διαπεραστική ματιά, ξαναγύρισε στο Χώλλ. Τα μάτια του πέσανε στο βέλος. Ήταν το πρώτο πού έβριανε στα χέρια του, κι' όπως το γύριζε απ' όλες τις μεριές, το μαύρο χρώμα του τον έκανε ν' ανατριχιάση από φόβο. Κι' αυτή τη φορά κάτι ήταν γραμμένο πάνω στο βέλος. Μια λέξη: Θάνατος.

— Α! ξεφώνισε. Τό ξέρουνε πως γύρισα εδώ. Έτσι λοιπόν, ε; Θάνατος! Μα κανένα σκυλι απ' αυ-

τούς δεν είναι άξιο να σκάψη το δικό μου το λάκκο.

Ο Σερ Όλιβερ είχε τώρα συνέλθει και προσπαθούσε να σταθί όρθιος.

— Άλλοίμονο, Σερ Ντάνιελ, είπε στενάζοντας. Όρκιστηκες ένα τρομερό όρκο. Είσαι καταδικασμένος για όλη σου τη ζωή.

— Α! απάντησε ο άρχοντας. Όρκίστηκες, σ' αλήθεια, παληόμουντρο! Μα εσύ θα κάνης χειρότερο όρκο ακόμα. Θα όρκιστής στον Τίμιο Σταυρό του Χόλλυγουντ. Πρόσεξε τα λόγια μου και έτοιμάσου! Θα όρκιστής απόψε.

— Ο Θεός να σου δώση φώτιση, απάντησε ο πάστορας. Οι ούρανοι ες σε σώσουνε από την ανομία αυτή.

— Άκουσε δώ, καλέ μου πάστορα, είπε ο Σερ Ντάνιελ. "Αν το λές, έπειδη μετάνιωσες, πάει καλά. Μόνο πού άργησες λιγάκι. Όμως αν θές να μου κάνεις τον έξυπνο, δεν περνάνε σε μένα αυτά. Άκουσε δώ. Αυτός ο νέος άρχισε να με ένοχλή στα σοδαρά. Τόν χρειάζομαι ως πού να τον πουλήσω για γαμπρό. Μα σου το λέω καθαρά, πως αν αυτό βαστάξη για πολύ, θα πάη να βρής κι' αυτούς τον πατέρα του. Έδωσα διαταγή να του αλλάξουνε δωμάτιο, και να τον πάνε κοντά στο παρεκκλήσι. "Αν μπορέσης να όρκιστής πως είσαι άθώος, με σταθερό και πειστικό τρόπο, πάει καλά. Τό παιδί θα ήσυχάση και θα γλυτώση

έτσι τη ζωή του. "Αν όμως την ώρα πού θα όρκίζεσαι δειλιάσης ή χάσης τα λόγια σου και τα μπερδέψεις, ο Ντίκ δε θα σε πιστέψη. Και τότε, με την πίστη μου, θα τον σκοτώσω. Τώρα, λοιπόν, σκέψου και κάνε.

— Κοντά στο παρεκκλήσι; τραύλισε ο πάστορας.

— Εκεί, μάλιστα, είπε ο άρχοντας. Γι' αυτό, αν θές να τον σώσης, σάσε τον. "Αν δε θέλεις, τότε άντε, άφισέ με ήσυχο. Γιατί αν βιαζόμουν να σου δώσω ένα τέλος σ' όλα αυτά, θα σουδινά μια μαχαίριά, να γλύτωνά από την ανανδρία σου και την άμυαλσύνη σου. Λοιπόν, τί άπεφάσισες; Πές μου. Διάλεξες;

— Διάλεξα, είπε ο Σερ Όλιβερ. "Ας με συχωρέση ο Θεός, θα κάνω καλό αντί κακού. Θα όρκιστώ για να σώσω το Ντίκ.

— Αυτό είναι το καλλίτερο, είπε ο Σερ Ντάνιελ. Στείλε και φώναξέ τον γρήγορα. Πρέπει να μείνετε μόνοι σας. Εγώ θα παρακολουθώ κρυφά. Θάμαι πίσω από την πόρτα.

Ο άρχοντας σήκωσε την κουρτίνα της πόρτας και χάθηκε πίσω από αυτή. Άκούστηκε μια πόρτα ν' ανοίγη και βήματα στη σκάλα.

Ο Σερ Όλιβερ, όταν έμεινε μόνος, έριξε ένα φοβισμένο βλέμμα στη μεριά τη σκεπασμένη με την κουρτίνα κι' έκανε το σταυρό του, με ύφος τρομαγμένο και μετανοιωμένο.

— Αν τον θάλανε κοντά στο παρεκκλήσι, μουρμούρισε ο πάστορας, τότε πρέπει να τον σώσω, έστω κι' αν πρόκειται να μου κοστίση αυτό τη σωτηρία της ψυχής μου.

Σε λίγο, ο Ντίκ πού κάποιος πήγε και τον φώναξε, όρθηκε το Σερ Όλιβερ τα στέκεται μπροστά στο τραπέζι του Χώλλ, με πρόσωπο ώχρο, και ύφος αποφασιστικό.

— Ρίχαρτ Σέλτον, είπε μου ζήτησες έναν όρκο. Μπορούσα να θυμώσω και να σου τόν άρνηθώ. Μά, ή καρδιά μου συγκινήθηκε στην άνάμνηση του πατέρα σου, και θα σου κάνω το χατήρι σου. Μα τον Τίμιο Σταυρό του Χόλλυγουντ, δεν σκότωσα τον πατέρα σου.

— Σερ Όλιβερ, απάντησε ο Ντίκ, όταν πρωτοδιαβάσαμε το σημείωμα του Τλών. "Αμεντ-Όλ πίστεψα τότε πολλά πράγματα. Τώρα, άφισέ με, σε παρακαλώ να σου κάνω δυο έρωτήσεις. Παραδέχομαι, πως δεν σκότωσες τον πατέρα μου. Μα δε δοήθησες καθόλου γι' αυτό;

— Όχι, καθόλου! είπε ο Σερ Ντάνιελ, και την ίδια στιγμή άρχισε να κάνη μορφασμούς με το στόμα

και με τα μάτια του, σα ναθελε να του δώση να καταλάβη κάτι, μα χωρίς να προφέρη ούτε λέξη.

Ο Ντίκ τον έβλεπε με έκπληξη. Ύστερα γύρισε και κύταξε ολόγυρα το Χώλλ. Ήταν έντελώς άδειο.

— Τί θές να πείς; ρώτησε.

— Εγώ; τίποτα, απάντησε ο πάστορας, ξαναπαίρνοντας διαστικά το ήρεμο ύφος του. Δεν είμαι στα πολύ καλά μου. Έχω μια άδιαθεσία... Σέ... σέ... παρακαλώ Ντίκ, ες τελειώνουμε γρήγορα. Σου όρκίζομαι στον Τίμιο Σταυρό του Χόλλυγουντ πως είμαι άθώος και από εγκλημα και από προδοσία. Σου φτάνει, αυτό, καλό μου παιδί. Και τώρα, φεύγω.

Και χάθηκε από το Χώλλ με μια άσυνήθιστη διασύνη.

Ο Ντίκ έμεινε καρφωμένος στη θέση του, κυτάχοντας γύρω-γύρω με άπορία. Στο πρόσωπό του ζωγραφίστηκαν με τη σειρά όλα τα συναισθήματα. Έκπληξη, άμφιβολία, ύποψία, και άνακούφιση.

Σιγά σιγά όμως, όσο ξεκαθάριζε το μυαλό του, ή ύποψία νίκησε όλα τάλλα, και ή δεβαισιότητα για κάτι κακό ριζώθηκε μέσα του.

Εάφνου, σηκώνοντας το κεφάλι ξαφνιάστηκε βλέποντας την ταπεταρία του τοίχου.

Σ' εκείνο το μέρος ήταν κεντημένος ένας άγριος κυνηγός. Με τόνα χέρι κρατούσε ένα κέρασ στο στόμα του. Με τ' άλλο ένα πελώριο δόρατο. Το πρόσωπό του ήταν μαύρο γιατί παράσταινε έναν άφρικανό.

Και τώρα, να γιατί ξαφνιάστηκε ο Ντίκ. Ο ήλιος δεν έμπαινε πια από τα παράθυρα, και ή φωτιά από το τζάκι έβριχνε τη λάμψη της ψηλά και φώτιζε το ταβάνι και τους τοίχους του Χώλλ, με μια τρεμουλιαστή άνταύγεια. Στη λάμψη αυτή το άσπρο του ματιού του κυνηγού ήταν καρφωμένο πάνω στο Ντίκ και τα βλέφαρα θάρρεις κι' άνοιγοκλείνανε.

Ο Ντίκ κύταξε αστισμένος. Στο φως, το μάτι λαμποκοπούσε σα διαμάντι. Ήταν όγρό, ήταν ζωντανό! Και πάλι για μια στιγμή τα βλέφαρα άνοιγοκλείσανε, κι' ύστερα, τίποτα.

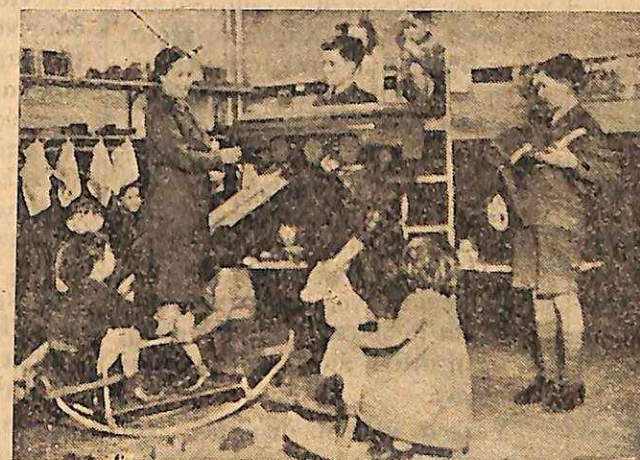
Δεν υπήρχε άμφιβολία. Το ζωντανό μάτι πού τον κύταξε μέσα από την τρύπα της ταπεταρίας είχε τώρα χαθεί. Η λάμψη της φωτιές δε

φώτιζε πια τίποτα το ζωντανό.

Ο Ντίκ τότε έννοιωσε την επικίνδυνη θέση πού βρισκότανε. Η συσπάσεις του Χάτζ, τα νοήματα του πάστορα, το μάτι πού τον κατασκόπευε πίσω από τον τοίχο, όλα αυτά στριφογυρίζανε μέσα στο μυαλό του. Έβλεπε πως άρχιζαν τα μαρτύριά του, πως ή ύποψίες του βγαίνανε αληθινές, και πως μονάχα ένα θαύμα θα μπορούσε να τον σώση.

— Αν δεν μπορέσω να φύγω από δω μέσα, σκέφτηκε, είμαι χαμένος. Τό ίδιο κι' ο καυμένος ο Τζών Μάτχμ. Σε τί φειδοφωλή μέσα τον έφερα!

ΠΑΙΔΙΑ ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

Σ' ένα σχολείο, κάποιος μικρής πόλης της "Αγγλίας, τον καιρό του πολέμου, όταν τα παιδιά παίρνουν τα πρωτοχρονιάτικα δώρα πού τους έχει στείλει μια «Αδελφότης Κυριών»

Ενώ σκεφτότανε έτσι κάποιος ύπηρέτης ήρθε διαστικός και ζήτησε από το Ντίκ να τον βοηθήση να μεταφέρουνε σ' ένα άλλο δωμάτιο, τα ρούχα του και τα λίγα βιβλία πού είχε ο Ντίκ.

— Σε άλλο δωμάτιο; άπόρησε. Γιατί αυτό; Και πού είναι το καινούργιο δωμάτιο;

— Στο δωμάτιο πάνω από το παρεκκλήσι, απάντησε ο άλλος.

— Αυτό είναι άνατοίκητο από καιρό, είπε ο Ντίκ άπορώντας. Και τί λογής δωμάτιο είναι;

— Δεν είναι άσχημο απάντησε ο άλλος. Και χαμηλώνοντας τη φωνή του πρόσθεσε. Μόνο πού το λένε «στοιχειωμένο».

— Στοιχειωμένο; ξανάπε ο Ντίκ, κι' ανατριχιάσε. Πρώτη φορά τό άκούω, αυτό. Και γιατί το λένε, λοιπόν, έτσι;

Ο άνθρωπος κύταξε φοβισμένος

γύρω του, και είπε ψυθιριστά: Γιατί θάλανε μια νύχτα να κοιμηθής εκεί μέσα ο διάκος του Άγίου Ιωάννου. Και το πρώτο—πούφ—χάθηκε. Τόν πήρε ο διάβολος είπανε. Η αλήθεια είναι πως από βραδύς είχε παραπιή... Ποιός ξέρει!

Ο Ντίκ άκολούθησε τον ύπηρέτη, γεμάτος από μαύρα προαισθήματα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΙΙΙ

ΤΟ ΔΩΜΑΤΙΟ ΠΑΝΩ ΑΠΟ ΤΟ ΠΑΡΕΚΚΛΗΣΙ

Από τις πολεμίστρες δε φαινότανε τίποτα το ύποπτο. Ο ήλιος πήγαινε προς τα δυτικά ως πού χάθηκε ολότελα. Ολόγυρα από το Φρούριο του Τένσταλ δε φαινότανε σημάδι ζωντανό.

Όταν νύχτωσε για καλά, ο Θεομύρτον ώδηγήθηκε σε μια γωνιά του φρουρίου, από κει σκούδοντας με προσοχή, χώθηκε μέσα στο χαντάκι με το νερό. Άκούστηκε για λίγο ο θόρυβος πού έκανε κολυμπώντας, κι' ύστερα μια μαύρη σκιά φάνηκε στην άπέναντι μεριά να σέρνεται άνάμεσος στις λίτιές. Για μισή ώρα σχεδόν ο Σερ Ντάνιελ κι' ο Μπένετ Χάτζ τέντωναν προσεχτικά το αυτί τους. Τίποτα δεν άκούγότανε. Ο άπεσταλμένος του Σερ Ντάνιελ ήτανε σε ασφάλεια.

Τό μέτωπό του Σερ Ντάνιελ φωτίστηκε λίγο. Γύρισε στο μέρος του Χάτζ.

— Μπένετ, είπε, αυτός ο Τζών-Άμεντ-Όλ δεν είναι παρά ένας συνηθισμένος άνθρωπος. Θα κοιμάται φαίνεται. Θα δής πως θα τον κανονίσουμε μια χαρά, στο τέλος.

Όλο το άπόγευμα και το βράδυ ο Ντίκ έπηρε ένα σωρό διαταγές να εκτελέσθ, τη μια ύστερα από την άλλη, τόσο πού στο τέλος δεν ήξερε ποιά να πρωτοκάνη, απ' τις διαστικές αυτές δουλειές.

(Ακολουθεί)

ΔΙΠΤΥΧΑ (Σειρά Α')

— 3 —

Τ' αστέρια άπόψε στο γιאלό κατέβηκαν για να λουστούνε και με το κύμα τ' άπαλό να παίξουν και να δροσιστούνε.

Κ' ή θάλασσα πού ξεγελά και τους θυμούς της πάντα κρύβει, έσπλά. Και τ' άστρα τα τρελλά σ' άκροθαλάσσι της συντρίβει!

ΔΙΟΝ. Α. ΤΡΟΒΑΣ

ΓΙΑΤΙ ΕΣΚΑΣΕ

(ΛΑΪΚΟ ΠΑΡΑΜΥΘΙ)

(Συνέχεια από το προηγ. και τέλος)

— Δέ μου λές τί φαί σε πειράζει;

— Μονάχα ή σκορδαλιά; μιά ή-μέρα πού έφαγα λίγη απ' αυτήν μ' έβλαψε, και πάλι καλά πού έτυχε νά μήν έχη πολύ σκόρδο, άλλοιώς δέν θα μ' έβρισκες ζωντανό νά μιλάμε.

Νά γιά πιά αίτια, ό τσοπάνος δώρισε τή σκορδαλιά γιά τόν άρρωστο.

Τήν άλλη μέρα πού ξαναπήγε νά ιδή τόν άρχοντα, τόν βρήκε λίγο καλλίτερα και ευχαριστημένος γιά τοῦτο ρώτησε μπακακίσια τόν βάτραχο:

— Πώς τά πέρασες, άδερφέ μου, από τά χθές;

— Τί νά σοῦ πῶ και τί νά σοῦ μολογήσω; κακά, ψυχρά κι' άνάποδα! Μοῦδωσαν νά φάω μόνο σκορδαλιά, και αυτή π' άνάθεμά την ήταν παχειά και καυτή και μ' έπιασε τέτοια άντραλά (ζαλάδα), πού ακόμη βουίζουν τ' αἰτιά μου. Δυό από τά καῦμένα τά παιδάκια μου μ' άφησαν χρόνους και τ' άλλα είναι βυθισμένα σέ ὕπνο από τή ζάλη.

— Ε! τί νά γίνη, κάνε λίγη ὑπομονή και θά περάσουν ή ζαλάδες σας, πιστεύω αύριο πού θά ξανάρθω νά σās βρώ καλά, γειά σου και γυρίζοντας στην άρχόντισσα τής είπε χαμογελαστά.

— Σκορδαλιά και πάλι σκορδαλιά παχειά και καυτερή.

Έγινε και αυτή σύμφωνα με την παραγγελία του και τό άλλο πρωί πού επισκέφτηκε τόν άρχοντα και ρώτησε τόν βάτραχο στη γλώσσα του τί κάνει;

— Τί νά κάνω, μαῦρα κι' άραχλα, μοῦ δώσανε πάλι σκορδαλιά και ψοφήσανε όλα μου τά παιδιά και έγώ, την βγάξω δέν τή βγάξω τούτη τή νύκτα.

— Σκορδαλιά, λέει πάλι ό τσοπάνης στην άρχόντισσα, άλλο δέν έχει και νά είναι πιό άφια.

Τήν άλλη πάλι μέρα πού ξαναπήγε, φωνάζει μπά, κακά, μπακακό, μπάκα, κα, τίποτα! Ξαναφωνάξει, δέν πήρε άπάντηση, είχε ψοφήσει και ή μπακακίνα.

Τότε ό τσοπάνης με άσυγκράτητη χαρά είπε στην άρχόντισσα:

— Ό άρχοντας δέν έχει πιά τίποτα, αυτό και μόνη σου τό βλέπεις και ό ίδιος τό δείχνει φώς φανάρι, ή σκορδαλιά ψοφόρησε τόν μπάκακα πού ήταν στο στομάχι του.

Τώρα δόστε του μαζί με τά φαγιά πού έτρωγε πρωτίτερα και παλήθ κρασί, γιά νά δυναμώσει και σέ λίγες μέρες θά είναι στο πόδι. Έγώ σās άφήνω, γιά νά πάω στη στάνη μου, νά ιδώ τί κάνει ή γυναίκα μου πού τούτες τις ήμέρες θά παιδοκομήση.

Σ' αυτό τό άκουσμα, ό άρχοντας και ή άρχόντισσα με μιά φωνή τοῦ είπαν νά τοῦ βάφτιζαν τό παιδί κι' έτσι νά γινόντουσαν και κουμπάροι.

Τότε ή άρχόντισσα βρήκε και τοῦ έδωσε ένα σωρό δώρα γιά την κουμπάρα και γιά τόν έαυτό του.

Τήν ίδια στιγμή ό άρχοντας πού πρόσεξε την χειρονομία της, τής είπε με καμάρι.

— Γειά σου γυναίκα, έδειξες την καλή σου καρδιά στόν άνθρωπο πού με έσωσε από τοῦ Χάρου τά χέρια, τρέχα βγάλε από την κασέλα τή πέτσινη σακούλα με τά φλωριά και φέρε μου την.

Όταν σέ λίγο ή άρχόντισσα τοῦ την πήγε, εκείνος έβγαλε από μέσα της δυό καλές φούκες φλωριά και δίνοντάς τα στο σωτήρα του τοῦ είπε:

— Πάρε αυτά, πιστεύω πώς θά φθάσουν νά άγοράσης πεντακόσια σουλίτικα πρόβατα, έτσι νά κάνης κι' άλλη στάνη και νά γίνης άρχιστέλιγγας.

Υστερα και οί δυό μαζί, τοῦ σύστησαν όποτε κατέβαινε στη πολιτεία, νά νομίζει τό σπίτι τους, γιά δικό του και νά πηγαίνει νά τραπεζώνεται και νά κοιμάτε εκεί.

Χαρούμενος εκείνος, δέν ήξερε πώς νά τους ευχαριστήσει γιά τά τόσα δώρα τους και άποχαιρετώντας τους παρακάλεσε νά καταδεχτοῦν, νά πάνε και στη στάνη του.

Από τά κοπέλλια τοῦ άρχοντικοῦ μαθεύτηκε σ' όλη τή πολιτεία, πώς ένας τσοπάνης κουβέντιασε με τόν μπάκακα πού είχε τ' άφεντικό τους στην κοιλιά του και ότι τόν έκανε καλά.

Καθώς τό είπε ό τσοπάνης έτσι και έγινε, ό άρχοντας πήγαινε στο καλλίτερο, όχι ήμέρα με την ήμέρα, παρὰ ώρα με την ώρα, μιλοῦσε, γελοῦσε, ζήτησε και τοῦς επιστάτες του και κανόνισε τις ὑποθέσεις του και όταν βγήκε έξω, μιά από τις πρώτες του φροντίδες ήταν νά πάη μαζί με τή γυναίκα του στη στάνη τοῦ γιατροῦ του και κουμπάρου του, νά τόν ιδή και νά γνωρισθῇ με την οικογένειά του.

Ό τσοπάνης τοῦς δέχτηκε με άκράτητη χαρά, διάλεξε ένα παχὺ άρνι και διέταξε δυό από τοῦς άν-

θρώπους του νά τό σφάξουν και νά τό ψήσουν στη σούβλα.

Στό άναμεταξύ παρουσιάστηκε κι' ή τσοπάνισσα, κρατώντας στην άγκαλιά της ένα φασκιωμένο παιδαρο και με τρία άλλα κουτσούβελα πιασμένα απ' τά φουστάνια της.

Ό άντρας της άφοῦ την σύστησε στοῦς κουμπάρους τής είπε, νά τοῦς φίλευε γάλα φρέσκο, βούτυρο, χλωρό τυρί και χλωρή μυζήθρα και νά έφτιανε γιά τό τραπέζι τυρόπητες και γαλατόπητες.

Όταν έτοιμάστηκαν όλα αυτά και άρχισαν νά τρωγοπίνουν, συμφώνησαν νά γίνουνε τά βαφτίσια τοῦ παιδαρου, έπειτα από ένα μήνα σ' άρχοντικό τῶν κουμπάρων.

Τό τί γίνηκε τότε δέν μολογιέται. Ό άρχοντας είχε προσκαλέσει «τόν ντουινιά, τόν ντουεννέ, τόν κόσμο όλο» και ό τσοπάνης κατέβηκε από τή παραμονή με την οικογένειά του και με δυό-τρεις απ' τοῦς πικτικούς του, γιά βοηθοῦς με φορτίο από άρνιά και από όλα τά άλλα καλούδια τής στάνης.

Αυτό τό πανηγύρι, με τά τόσα γλέντια, με χορούς, τραγούδια, νταούλια, βιολιά και άλλα λαλούμενα, πού κράτησε τρία ήμερόνυχτα, άφησε εποχή και γιά πολύ καιρό γινότανε όμιλία όχι μόνον εκεί, μα και στις γύρω πολιτείες.

Υστερα από πολλά χρόνια πού πέθανε ό τσοπάνης από γεράματα, βρήκαν τά παιδιά του στο παράκλι τής κασέλας του ένα τετράδιο.

Μέσα σ' αυτό, ήταν γραμμένο από τό χέρι τοῦ πατέρα τους, κουτσά στραβά, με τά κολουγοράμματα πού ήξερε, τό περιστατικό γιά τόν πληγωμένο κόρακα, πώς τοῦ έμαθε τις γλώσσες πού μιλούσανε τά ζῶα, και τή σύστασι πού τοῦ έκανε νά μήν εφανερώνε σέ κανένα τό τί ήξερε, γιὰτι άν τῶλεγε θά πέθαινε.

Αυτό τό είχε ιδεί όλοφάνερα με τό βάτραχο, πού είπε τό μυστικό του γιά τή σκορδαλιά και την έπαθε.

Σάν μαθεύτηκε τί άφησε γραμμένα ό τσοπάνης, ξαναθυμήθηκαν όλοι τί είχε γίνει με τή γιατρεία τοῦ άρχοντα και βγήκε από τότε ή παροιμία. «Ό βάτραχος είπε τό μυστικό του κι' έσκασε».

Από τόν τόπο εκείνο, τό περιστατικό διαδόθηκε και σέ άλλα μέρη, μα με τό πέραςμα τοῦ χρόνου λίγο-λίγο ξεχνιότανε, και σήμερα ακόμη από όσους τό ξέρουν, λιγοστοί άναφέρουν και την ιστοριούλα του.

ΠΑΝ. Δ. ΣΕΦΕΡΛΗΣ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΑΥΓΟΥΛΑ

Σβήσαν τ' άστέρια στόν γαλάζιον οὐρανό και τό φεγγάρι κρύβεται στη δύση λάλημα πεινούς ξυπνά την φύση κι' ό ήλιος ξεπροβάλλει απ' τό βουνό.

Ρόδινη ή θάλασσα, μεγάλη ζωγραφιά την άμμουδιά φιλοῦν γλυκά τά κυμα-

χορρίζουν πάνω τά λευκά τά συννεφάκια γλάροι πετοῦν μ' όλάνοικτα φτερά. Τό ξωκκλήσάκι στη σκιερή βουνοπλαγιά τόν ορθο χαρωπά γοργοκυπάει σέ λίγο ό κόσμος φαίνεται πού πάει με όρεξη ν' άρχίσει τή δουλειά.

Άμαρullis

*

ΕΝΑΣ ΠΑΤΕΡΑΣ

Ήταν, θυμάμαι, οί πρώτες μέρες τοῦ πολέμου.

Όλοι κι' όλες ζούσαμε με μιά άγώνια, με μιά λαχάρα!

— Πώς πάει ό στρατός στο μέτωπο; Προχωροῦμε; άκουγες παντοῦ.

Η ήσυχη γειτονιά μου είχε πάρει κι' εκείνη πολεμική όψη. Όλα τά παλικάρια έλειπαν στο μέτωπο. Μα κάθε πρωί μαζεῦονταν παρές-παρές στις πόρτες οί γερόντισσες κι οί κοπέλλες, περιμένοντας με καρδιοχτύπι τόν ταχυδρόμο, τόν κύρ-Άντρέα.

Δέν άργοῦσε νά φανή αυτός, στην άκρη τοῦ δρόμου, με γράμματα στο χέρι και στο σάκκο.

Μόλις τόν έβλεπαν, έτρεχαν με ξεφωνητά κοντά του οί κοπέλλες, κι' έβγαιναν στο κατώφλι τής έξοχρας οί γερόντισσες.

Κι' αυτός, πάντα γελαστός, μοίραζε τά γράμματα και τά δελτάρια και φώναζε σ' άνυπόμονα κορίτσια:

— Σιγά, με ζαλίσате! Κι' άν δέν έχετε σήμερα γράμμα θάχετε αύριο, μεθαύριο! Έχω κι' έγώ γιό στόν πόλεμο!..

— Ό Θεός νά τόν φυλάει κι' αυτόν κι' όλα μας τά παιδιά! ψιθύριζαν οί γερόντισσες.

Άλλες χαρούμενες, με τ' άτίμητο γράμμα στο χέρι, άλλες λυπημένες, μ' άδεια χέρια μα πάντα μ' έλπίδα στην καρδιά, σκόρπιζαν οί γυναίκες στο σπίτι τους.

*

Έτσι πέρασε ό χειμώνας, κι' ήρθε ό Άπρίλης.

Μα με την Άνοιξη ήρθε στην Έλλάδα ή δυστυχία κι' ή σιλαβιά...

Ένα-ένα γυνοῦσαν τά παλικάρια τής γειτονιάς γλωμά, άδυνατισμένα πικραμένα...

Ό ταχυδρόμος είχε μέρες νά φανή. — Τί νάπαθε άραγε; άναρωτιόμουν.

Μιά μέρα, φάνηκε πάλι στην άκρη τοῦ δρόμου, μα πιδ σκυφτός από πρίν.

Έτρεξα και τόν πλησίασα.

Δέ γελοῦσε πιά τό κουρασμένο του πρόσωπο, κι' είχαν άσπρίσει όλότελα τά μαλλιά του.

Στό μανίκι φοροῦσε μιά μαύρη κορδέλλα...

Με κοίταξε περίλυπα κι' είπε βραχνά:

— Δέ γύρισε... Πάει!..

— Μη λυπάσαι και γρήγορα θά γυρίση ό γιός σου, κύρ-Άντρέα! φώναξα.

Εκείνος πικροχαμογέλασε και με κοίταξε.

Στή ματιά του ζωγραφίζόταν ό πόνος, μα λαμπύριζε μιά σπιθα περιφάνειας!

Χωρίς νά δακρύση, κίνησε νά φύγη, σκυφτός κάτω απ' τό βάρος τής θλίψης και τοῦ πόνου...

Θρυλική Ροδόπη

*

ΗΘΕΛΑ ΝΑΜΟΥΝΑ...

Ήθελα νάμουνα παιδάκι μικρό στα τέσσερά μου χρόνια νά πήδαγα σάν κατσικάκι κι' έτσι άς έμενα αιώνια.

Ήθελα νάμουνα μικρούλι άτίθασσο και χαϊδεμένο, ήθελα νάπαιζα κρυφτούλι και τόσο πάντοτε νά μένω.

Μεσ' σέ παιχνίδια, μεσ' σέ κοῦκλες μεσ' στα μεταξωτά ντυμένο και στο κεφάλι ξανθές μπουκλες, και τόσο πάντοτε νά μένω.

Κρinoῦλα

*

Ο Χ Ι

Προχτές τ' άπόγεμα, πηγαίνοντας περίπατο, βρεθήκαμε μπροστά σ' αυτή τή σκηνή σέ κάποιο δρόμο πού περνούσαμε.

Ένα χαριτωμένο άγοράκι, καλοντυμένο, όμορφοχτενισμένο, μιά χαρά, ήτανε γονατισμένο άπάνω στο πεζοδρόμι, έξω απ' τό ψηλό του σπίτι, και κοῦρντιζε ένα μικρό αυτοκινητάκι, δώρο βέβαια πού τοῦ χάριζανε την πρωτοχρονιά. Σέ πέντε βήματα άπόσταση στεκόταν μ' άνοιχτό τό στόμα και κοίταζε ένα άλλο παιδάκι άναμαλλιασμένο, κουρελοφορεμένο, ξυπόλυτο.

Τό πλουσιόπαιδο, άφοῦ κοῦρντισε τό παιχνιδάκι του, τό άφησε πάνω στις πλακές τοῦ πεζοδρομιοῦ νά κυλήσει.

Τό πεζοδρόμι ήταν κατηφορικό και τ' αυτοκινητάκι, καθώς πήρε φόρα, θά γκρεμιζόταν στο δρόμο, άν τό φτωχόπαιδο δέν τέντωνε τό γυμνό ποδαράκι του νά τό κρατήσει. Τό πήρε στα χέρια του, τό γύριζε απ' όλες τις μεριές έκστατικό, ένα τ' άλλο παιδάκι είχε πλησιάζει γελαστό ύστερα τ' άφησε χάμου κι' εκείνο κύλησε πάλι στόν κατηφορο. Τά δυό παιδάκια άρχισαν νά γελάνε με τό κατακλύσιμα τοῦ αυτοκινήτου. Σέ λίγο μιλούσαν κι' έπαίζαν μαζί σά νά γνωρίζονταν από καιρό.

Προχωρήσαμε, και μοῦ λέει ό φίλος μου ό φοιτητής:

— Γιά κοίταξε. Τό ένα πλουσιόπαιδο, ντυμένο στα βελούδα, και τ' άλλο ένα φτωχούλι, κουρελιασμένο. Όπως οί μικρές ψυχούλες τους είναι τό ίδιο άδύνατο, άμολυντες ακόμα τ' άγρήγορα πού φιλομήθηκαν!.. Κι' όμως! Μεταῦριο τό πρώτο θά γίνει ένας πλούσιος ά-

φέντης, πού θά ζει μέσα σέ πολυτέλειες, και τ' άλλο θά γίνει ένας φτωχός έργάτης, πού θά ζει μέσα σέ στερήσεις και φτώχεια. Είναι αυτό σωστό, είναι δικαιο;...

Κι' ό φοιτητής, πού τά μάτια του πετάζανε σπίθες, άπάντησε στόν έαυτό του:

— Ω, όχι! Χίλιες φορές όχι!

Άητός τής Ήπειρου

*

ΠΑΙΔΙΚΟ ΠΝΕΥΜΑ

Μιά μέρα, πού δέν είχαμε ήλεκτρικό, ό Κόντες-Ρεπανάκης μοῦ λέει:

— Μιά και δέν έχουμε φῶς, δέν βάζεις λίγο τό ραδιόφωνο;

Άνυπόγραφος

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ"

Άθήναι, 28 όδός Γ' Σεπτεμβρίου
τήν 26 Φεβρουαρίου 1946

ΤΟ σημερινό φυλλάδιο είναι τό πρώτο τοῦ Μαρτίου. Αυτόν τόν μήνα, έλπίζω νά εκδώσω ακόμα ένα δυό. Κι' από τόν Άπρίλιο, άν θέλλη ό Θεός, νά εκδίδω ένα φυλλάδιο κατά Σάββατο, όπως τόν καλό παλιό καιρό. Άλλά μή τό κομποδέσετε, πού λέει ό λόγος. Στις σημερινές περιστάσεις, πού βλέπουμε νά καθυστεροῦν και τά μεγαλύτερα, και πλουσιότερα περιοδικά, τίποτα δέν μπορεί κανένας νά ὑποσέθῃ.

Θυμίζω την προθεσμία τοῦ Διαγωνισμοῦ πρὸς σύνθεσιν Πνευματ. Άσκήσεων. Συλλογές από 15—20 Άσκήσεις κατά τοῦς ὅρους πού βλέπετε στην προκήρυξιν τοῦ πρώτου φυλλαδίου, είναι δεκτές ως τό τέλος Άπριλίου.

Νεφέλη, χάρηκα πολύ γιά δσα μοῦ γράφεις στο πρωτοχρονιάτικο γράμμα σου. Στο μεταξύ έλαβε κι' ό κ. Φαίδων ένα νεότερο. Γιά νά σοῦ άπαντήση ιδιαιτέρως, ίσως δέν θά εὔκαιρηση. Και με παρακάλεσε νά σοῦ πῶ εκ μέρους του τά έξής: Στόν καιρό μας, και γιά όποιον μπορεί, οί Θετικές Έπιστήμες είναι προτιμότερες. Έσύ μπορείς ν' ακολουθήσης κάποιαν απ' αυτές, άφοῦ στο άπολυτήριό σου έχης 20 βαθμοῦ στα Μαθηματικά, πού είναι σπάνιο και σπουδαίο. Αυτό λοιπόν έχει δπ' ὅση σου καί μελέτα τά σχετικά ως τό Μάιο πού με τό καλό θά έλθης στην Άθήνα. Και με τί χαρά θά σε ιδούμε εδῶ όλοι!

Είναι αλήθεια, Άητέ τής Ήπειρου: «τό δρόμο τής εξέλιξης πρὸς την Πρόοδο κανένας δέν μπορεί νά τόν άνακόψῃ». Και προσθέτω: «και κάθε άνθρωπος έχει την ὑποχρέωση νά τόν πάρῃ». Ένα είναι τό δύσκολο: νά μάθῃ κανένας τί ακριβῶς είναι αὐτή ή Πρόοδος, γιά νά φυλάγεται από παρεκτροπές, ὑπερβολές και παρεξηγήσεις. Τό περιοδικό μας στάθηκε άνέκαθεν φιλοπρόοδο, αλλά και συντηρητικό. Φτάνει νά θυμηθῇς ποιά στάση εκράτησε ή ποιά δρόμο ακολουθῇσε στο γλωσσικό ζήτημα. Τόν ίδιο δρόμο θάακολουθήσῃ και τώρα, και στο μέλλον, γιά όλα. Ό διευθυντής μας σ' ευχαριστεῖ, συγχαίρει, γιά δσα γράφεις.

Όρενέ Πορφύριον, όλα δσα μοῦ έστειλες τά έλαβα και περιμένω την ευκαιρία νά δημοσιεύσω ένα-δυό, τά καλλίτερα. Δυστυχώς, είναι άδύνατο νά γράφω εδῶ γιά κάθε κομμάτι πού λα-

βαίνω. Ἄλλη φορά ἔγραφα μόνο γιὰ τὰ πορριπτόμενα, ἀλλὰ κι' αὐτὸ εἶδα σὲ λίγο πὼς ὁ χώρος δὲν τὸ ἐπέτρεπε. Γιὰ τὸ ἄλλο ζήτημα, νομίζω πὼς δὲν εἶσαι ἀκόμη προετοιμασμένος γιὰ τόσο βαρεῖα ποίηση. Ἀμα μεγαλώσης λίγο, ἐξακολουθώντας νὰ διαβάξης πεζά, θὰ μπορέσης νὰ διαβάξης, μ' εὐκολία καὶ τὰ πὺδ δύσκολα ποιήματα.

Τρεχαντήρι, ἦταν καιρὸς, ὕστερ' ἀπὸ δυὸ χρόνια πού εἶσαι συνδρομητρία, νὰ μοῦ γράψης κι' ἓνα γράμμα, γιὰ νὰ σὲ γνωρίσω κι' ἐγὼ ὅπως μὲ γνωρίζεις καὶ σύ. Ἐλπίζω τώρα νὰ ἐξακολουθήσης. Καὶ σὲ παρακαλῶ νὰ μὴν υπογράψης μόνο μὲ τὸ ψευδώνυμό σου ἀλλὰ καὶ μὲ τὸν ὀνόματί σου. Χαιρετισμοὺς στὸ μπαμπά, πού ἦταν κι' αὐτὸς μιὰ φορά Διαπλαστικόπουλο.

Ἀφοβο Μάτι, χαίρω καὶ σ' εὐχαριστῶ πού, μόλις σ' ἀφίσαν οἱ ἐξετάσεις κι' ἡ ἀρρώστεια, ξαναγύρισες σὲ μένα. Δὲν ἀμφιβάλω, ἂν καὶ δὲν μοῦ λές τίποτα γι' αὐτό, πὼς οἱ ἐξετάσεις θὰ πῆγαν λαμπρά. Γιὰ τὰλλα, ἰδὲς τί ἀπαντῶ παραπάνω στὸν **Ὁρ. Πορφύριον**.

Πολὺ ὥραϊα, **Κορινθιακὸ Ἀκρογιάλι**, τὰ βιβλία πού διάβασες τελευταῖα. Ἀλήθεια, πολὺ λίγοι παίρνουν μέρος τώρα στοὺς Διαγωνισμοὺς μου, καὶ τοῦτο γιὰ πολὺ λίγοι εἶναι οἱ παλιοὶ μου συνδρομητὲς πού ξέρουν καὶ μποροῦν. Οἱ νέοι δὲν ἔμαθαν ἀκόμα... Τί νὰ γίνῃ; Εἴχα τις διευθύνσεις πέντε χιλιάδων παιδιῶν πού μοῦ κἀνχαν σχεδὸν ὅλες. Ἀναγκαστικά, ἔπαψα νὰ τοὺς στέλνω τὸ φύλλο. Καὶ φυσικῶς, θὰ περᾶς καιρὸς, ὥς νὰ μάθουν ὅλοι οἱ παλιοὶ πὼς ξανάρχισα τὴν ἐκδόσή μου, γιὰ νὰ ξαναγυρίσουν, ὅσοι τοῦλάχιστον ὑπάρχουν ἀκόμα ἢ δὲν ἐπεγάλωσαν...

Προκομμένη Τεμπέλα, σὲ συγχαίρω γιὰ τὸν προβιβασμό. Ἐλπίζω νὰ πέρασε κι' ἡ ἰλαρὰ καὶ νάσαι τώρα ἐντελὸς καλὰ. Naί, πρέπει ν' ἀνανεωθῇ τὸ ψευδώνυμο γιὰ τὸ 1946. Ὅσο γιὰ τὸν «μισὸ τόμο» τοῦ 1945, τί νὰ γίνῃ; Ἀνάγκη καὶ θεοί...

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Δικαίωμα ἐγκρίσεως: διὰ συνδρομητῆς ἢ ἀδελφῆς τῶν, δρχ. 500. Δι' ἀγοραστὰς ἀποκτώντας μὲ τὸ ψευδώνυμον δικαίωμα συνδρομητοῦ, δρχ. 1000.

Νέα Ψευδώνυμα: Ταλαίπωρη Μακεδονία, ἀ. (NX).

Ἀναγεώσεις Ψευδώνυμων: Παγκρατιωτάκι, ἀ. Λενιώ, κ., Ἀτίθαστος, κ., Ροδανγῆ, κ., Ἀτρεὺς, ἀ., Ἀφοβο Μάτι, κ.

Ἡ Διαπλάσις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: **Κόντε Ρεπανάκη** (μὲ γειὰ στὴν καινούργια ταξὶ εἶδε νὰ γίνουν ὅλ' αὐτὰ πού εὐχέσαι!) **Δούκα τῆς Δευνάδος** (διεβίβασα τις εὐχές σου καὶ τὰ καλά σου λόγια στὸν κ. Ξ., πού σ' εὐχαριστεῖ πολὺ) **Ἀθανάσ. καὶ Δημοσθ. Κατσάρη** (ὁ τόμος τοῦ 1930 σὰς ἐστάλη τὴν 16 Φεβρουαρίου) **Θρυλὴν Ροδόστη** (ἔλαβα τὰ ἀπὸ 2 καὶ 18 ἰαν. γράμματά σου· τώρα βέβαια θὰ ἔλαβες τὰ φυλλάδια καὶ θὰ τὰ ἔμαθες ὅλα· εὐχαριστῶ γιὰ τις εὐχές) **Γελασὸν Δογοτέχνη** (ἐλπίζω κι' εὐχομαι νὰ τιμήσης, ὅπως λές, τὸ νέο σου ψευδώνυμο· ὅχι δὲν χρειάζονται

τώρα «ψηφία» γι' ἀπορρίψεις, γιὰτι ἀπλούστατα ἀπορρίψεις δὲν δημοσιεύονται) **Ροδανγῆ** (εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὸ ξεσπάθωμα καὶ χαιρετῶ τὴ νέα μου φίλη **Ὁλγα Βατέλ**) **Ἑλληνικὴν Ραχοῦλαν** (ἡ μετὰφραση τοῦ «Καλοκαιριοῦ Κρεββατιοῦ» ἔχει μερικὸς ὁμοιότητες στῆχος· τὸ ὅλον ὅμως θὰ ἦθελε λίγο κτένισμα).

Ἑλληνόπουλο, Καμέλια, Σερ-Νίκ, Μαῦρο Βέλος κτλ. κτλ. Ἐλαβα τὰ γράμματά σας καὶ θὰ σὰς ἀπαντήσω στὸ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 304ου Διαγωνισμοῦ λύσεων. Αἱ λύσεις τοῦ φυλλαδίου τοῦτου δεκταὶ ἐφ' ὅσον δὲν θὰ ἔχουν δημοσιευθῇ.

27. Δεξιόγριφος

Τὰ ὠραιότερα λουλουδία
(Περισσότερα ἀπὸ δυὸ)
Κι' ἓνα κράτος στὴν Ἀσία,
Θὰ σοῦ δώσουν κατὶ φροῦτα
(Περισσότερα ἀπὸ δυὸ)
Ὡ, τί μυρουδιά, τί οὐσία!..

Ἀμερικανόπουλο

28. Συλλαβόγριφος

Μιὰ νότα τῆς βυζαντινῆς
Μὲ ἀρχίμι τὴν ἐνώνω,
Ἀλλὰ εὐθὺς τὸ μετανοιώνω.
Γιὰτί σ' αὐτὸ πού πρόβαλε
Ἀρρώστεια βλέπω ψυχική,
Ἀκόμα καὶ σωματική.

Σερ Νίκ

29. Τονόγριφος

Ἀρχαία εἶμαι πόλις,
Ὡς ἔχω ἂν μ' ἀφήσης·
Τροφὴ θὰ γίνω, μόλις
Τὸν τόνο μου κινήσης.

Λενιώ

30. Αἵνιγμα

Ὁ καθένας μ' ἔχει φάει,
Ἄλλος λίγο, ἄλλος πολὺ·
Κι' ὅμως οὔτε ὅμοι μὲ τρῶνε,
Οὔτε καὶ ψητὸ στὸ φούρνο,
Ἡ σὴ σιγάρα ἢ στὸ σουβλί.

(Παλαιὸν-διασκευῇ) **Λενιώ**

31. Ψαροκόλληλον

* * * * *

Ν' ἀντικατασταθοῦν οἱ ἀστερίσκοι διὰ γραμμάτων ὥστε ν' ἀναγινώσκονται ἐξ ἀρχῆς κατὰ σειρὰν: φωτιστικόν, σχίσμον, μυστήριον, ὀπωρικόν, νῆσος τοῦ Αἰγαίου, βασιλεὺς τῆς Ρώμης, βασιλεὺς τῆς Κρήτης, πτηνὸν νηκτικόν.

Ἀτρεὺς

32. Κρυπτογραφικὴν

1234567 = Ἐθνομάρτυς (ἐπώνυμον)
213 = Ὁρα
36167 = Ἰχθύς
432567 = Αἰρετικὸς
57767 = Ἀρχαία πόλις
6157 = Ἐρπετόν
76154 = Βαλκανικὴ πρωτεύουσα

Ἀμερικανόπουλο

33 - 37. Μαγικὸν Γράμμα

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἐνὸς γράμματος εἰς ἐκάστην τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἐνὸς

ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ ἄλλαι τόσαι λέξεις:

ῥασις, ἰδρῶς, βαίνω, ζῶδιον, ἔρις
Σερ Νίκ

38. Διπλὸ Κεφάλι

πόνος, ραφή, ἀστὴρ, ἐγὼ, δῆς, λόγος
Εἰς τὰς λέξεις αὐτάς νὰ προστεθῇ ἄνὰ ἓν γράμμα ὡς κεφαλὴ, ὥστε νὰ σχηματισθοῦν ἄλλαι τόσαι λέξεις, τῶν ὁποίων τὰ ἀρχικά ν' ἀποτελοῦν κράτος τῆς Εὐρώπης.

Βολιωτόπουλο

39. Ἑλληπισούμφωνον

φθρσν-θ-χρσθ'-μλ-κκ

Βολιωτόπουλο

40. Γεῖφος

ὦ | $\frac{\delta\nu}{\mu\epsilon\nu}$ | N K

Λενιώ

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσεων τῶν φυλλαδίων 5 καὶ 6 τοῦ 1945.

61. Ἰσαάκιος (Ἰσαάκ, Ἰος). — 62. Ἀμόρυν - μόριον. — 63. Δέκα - δέμα. — 64. Ὁ τοῖχος, ἡ Τύχη. — 65

ΛΑΡΙΣΣΑ 66. ΦΟΡΜΟΖΑ (ὄμμα, Α Ε Ι Λ Ρόζα, μάζα, Ζόφρο. ἄρ-ΡΕΒΕΚΚΑ μα). — 67-68. 1. **Σταυ-Ι Ε Ε Λ ρός**, Σταυρός, ταῦρος, **ΣΙΚΕΛΙΑ** μαῦρος, Μαύρας, Μαύρα, **Σ Κ Ε Ι Ζ** μύρα, λύρα. 2. **Πόρος**, φός, φάρος, φάρος, χάρος, χάος, Χίος. — 69. **ΜΑΡ-ΤΙΟΣ** (Μαλακός, Ἀνίσχυρος, Ρηχός, Τραχὺς, Ἰκανός, Ὁρεινός, Στραβός). 70. **Ἡ καλὴ μέρα φαίνεται ἀπὸ τὴν ἀγῆ** (ι, κᾶ, λι μέρα. φ' ἐν ετ, ε ἀπὸ τι, νὰ βγῇ).

71. Ἐξοχή (ἔξω, χῖ). — 72. Ντόμιον (ντό, μῖ, νόν). — 73. Λάρα - αὔρα. — 74. Ὁ Βίος, ἡ βία. — 75.

Ε Ε Ο 76. **ΡΑΔΙΟΝ** (Ἀἰδῖ-
Ι Ρ Σ νιον, ἱρίδιον, Ὁράν,
Λ Υ Σ Ναδίρ). — 77-81. Διὰ
ΕΣΣ τοῦ **Ο**: **τόνος, νόσος,**
ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ **φόρος, πόλος, πόθος.**
ΚΧΘ — 82. **ΡΝ - ΜΝ = ΕΙ-**
Ρ Θ Υ ρήνη ὑμῖν. **ΗΕ - ΑΑ**
Α Ω Ι = Μῆδεν ἄγαν. (**ΡΗ**
Ν Ν Α νος, ΝΕάπολις, ΜΑ-
τος, ΝΑξος). — 83. Ὁ
ὑπνος δειπνος. — 84. **Ἐν τῇ ἐνώσει ἡ**
ἰσχυς (ἐν τι ἐν, ὡς η, ι εἰς χῖ, ς).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Δὲν δημοσιεύεται Ἀγγελία υπερβαίνουσα τοὺς δεκαπέντε στίχους, καὶ μόνον μία τοῦ καθενὸς εἰς κάθε φυλλάδιον. — Ἐως δέκα τὸ πολὺ λέξεις μὲ ἅπλα στοιχεῖα δρχ. 500. Πέραν τῶν δέκα λέξεων, 80 δρχ. ἡ λέξις μὲ ἅπλα, 50 δρχ. μὲ παζὰ καὶ 80 δρχ. μὲ κεφαλαῖα. Ὁ χωριστὸς στίχος δρχ. 200.

[B - 19]

Σ' εὐχαριστῶ Φαντάρη τοῦ 41, ἀλλὰ τώρα ὅχι, ἀργότερα ἴσως.

Ροδανγῆ

[B - 20]

Δέχομαι εὐχαρίστως ἀλληλογραφίαν μὲ ὅλα τὰ Διαπλαστικόπουλα. Δις **Μιλτιάδην Βλαστόν**, Σόλωνος 128, Ἀθῆνας. **Ἀφοβο Μάτι**